№ 13/1967.

Ålands landskapsstyrelses framställning till Ålands landsting med förslag till landskapslag om investeringskrediter för utvecklingsområdenas industri samt vissa andra näringsgrenar.

Genom lag den 22 april 1966 om investeringskrediter för utvecklingsområdenas industri samt vissa andra näringsgrenar tillkom i riket en lag, som utgör en del av en serie utvecklingspolitiska lagar som givits under år 1966. Syftemålet med ifrågavarande lag var att underlätta utvecklandet av utvecklingsområdenas industriföretag, företag inom turistbranschen och vissa andra näringar. Lagen bygger i väsentliga delar på samma grund som det för lantbruket gällande grundkreditsystemet. Statens uppgift inskränker sig sålunda till att främja tillgången på investeringskredit och lindra kreditvillkoren i form av räntegottgörelse. Meningen är i första hand att ifrågavarande finansieringssystem skulle underlätta finansieringen för företag inom de i lagen om främjande av utvecklingsområdenas ekonomi (FFS 243/66) avsedda utvecklingsområdena. I undantagsfall är det dock möjligt att utsträcka denna verksamhet också till företag, som igångsättes eller redan finnes utanför utvecklingsområdena, om företaget är lokaliserat till en ort, vars ekonomiska förhållanden är jämförliga med förhållandena inom utvecklingsområdena.

Enligt lagen om främjande av utvecklingsområdenas ekonomi har landskapets skärgårdskommuner ansetts vara ett utvecklingsområde. Enligt självstyrelselagen 13 § 1 mom. 9 punkten har landskapet lagstiftningsbehörigheten beträffande "näring,för vars utövande enligt lag erfordras anmälan eller tillstånd, och näring till självförsörjning ----- samt annan än i 11 § 2 mom. avsedd näring". Av en jämförelse med 11 § 2 mom. 10 punkten sagda lag, framgår att landstinget i allmänhet har lagstiftningsrätten beträffande näringar, med undantag av vissa näringar, som uppräknas i sistnämnda lagrum. I denna lagstiftningsrätt för landskapet har också tidigare inkluderats lagstiftningsrätt beträffande sådant stöd från landskapets sida, som kan vara erforderligt för främjande av ifrågavarande näringsgrenar. Så var fallet med landskapslagen om landskapsgaranti för industrier och arbetsrörelser (14/66). I överensstämmelse med lag- och ekonomiutskottets betänkande № 13/1966, som gavs i anledning av förslaget till landskapslag om landskapsgaranti för industrier och arbetsrörelser föreslås dock, att undantag skulle göras för i 11 § 2 mom. 10 punkten avsedda näringar.

Landskapsstyrelsen har hos statsrådet anhållit om åtgärder för åstadkommande av en sådan ändring av lagen om främjande av utvecklingsområ-

denas ekonomi, att hela landskapet skulle hänföras till utvecklingsområde. Då resultatet av denna skrivelse knappast torde föreligga inom den närmaste framtiden, förutsätter lagförslaget att endast en del av landskapet skulle hänföras till utvecklingsområde.

I överensstämmelse med motsvarande lag i riket har dock intagits möjlighet för landskapsstyrelsen att i undantagsfall tillämpa lagen på företag, som grundas eller finnes utanför utvecklingsområde, såvida företaget är beläget på en ort vars ekonomiska förhållanden äro jämförliga med förhållandena inom utvecklingsområdena.

I den lånerörelse, som bedrives eller understödes av landskapet liksom även av staten följs i allmänhet den principen, att företaget, som ges lån, icke helt och hållet finansieras genom landskapets åtgärder. Det har nämligen ansetts ändamålsenligt, att en del av finansieringen överlämnas åt låntagaren själv.

I överensstämmelse med rikets bestämmelser skulle därför såsom högsta belopp för investeringskrediter godkännas 50 % av byggnads- och anskaffningskostnadernas totala belopp. Som räntesats för investeringslån föreslås minst 5 % och lånetiden skulle vara högst 20 år.

Med hänsyn till att ifrågavarande system icke erfordrar stora kapitalinsatser från det allmännas sida, då kapital för låneverksamheten skulle uppbringas på den fria kreditmarknaden, anser landskapsstyrelsen det även vara ändamålsenligt om medel ur landskapets enskilda inkomst- och utgiftsstat kunde användas till att främja företag i de faståländska kommunerna. Härigenom skulle ett enda system, som grundar sig på lagstiftning också kunna tillämpas på all näringspolitisk stödverksamhet från landskapets sida. En sådan verksamhet förutsattes även vid beslutet om upptagande av landskapsskatt. För att göra stödverksamheten ännu effektivare, skulle en avvikelse från de i riket fastställda grunderna kunna ske så att låntagarens ränta skulle kunna sänkas till 3 % samt investeringskrediten höjas till 75 % av kostnaderna. På detta sätt kunde ett effektivt stöd komma sådana näringar till del, som i landskapet har förutsättning att utvecklas.

Landskapsstyrelsen anser att sådan stödverksamhet, vid vilken enskilda medel skulle användas, borde begränsas till fem år sålunda, att låntagaren endast under en tid av fem år skulle vara berättigad att erhålla räntegottgörelse av landskapsmedel. Efter utgången av denna tid skulle däremot låntagaren helt stå för räntekostnaderna, såvida icke lånet godkänns såsom investeringskredit med användande av ordinarie medel. Denna begränsning motiveras av, att landstinget därigenom skulle kunna överblicka kostnaderna för främjande av ifrågavarande näringar under en överskådlig

tid. På vilket sätt kostnaderna fördelar sig framgår av bilagda tablå, enligt vilken de maximala beloppen äro angivna. Landstinget skulle dock fastställa gränserna i samband med de årliga budgetbehandlingarna.

Vid fastställande av vilka krediter, som skulle godkännas såsom investeringskrediter skall avseende fästas vid investeringens företagsekonomiska lönsamhet samt vid de ekonomiska förutsättningarna för företaget och dess utvecklingsduglighet. Meningen är härvid att såväl företagets allmänna betydelse för näringslivets och sysselsättningens främjande som behovet av utveckling inom ifrågavarande näringsgren skulle tagas i beaktande.

Med tanke på den begränsade kapitaltillgången i landet har man i riket ansett det vara av vikt, att också utländska lån skall kunna användas såsom i lagen avsedda investeringskrediter. Också för landskapets del borde enligt landskapsstyrelsens uppfattning denna utväg lämnas öppen. Landskapsstyrelsen föreslår därför, att landskapet skall kunna ställa garanti för återbetalning av krediterna samt påtaga sig ansvaret för kursförluster. Detta skulle dock icke gälla i sådana fall, då landskapets enskilda medel kommer till användning. Bestämmelserna i landskapslagen föreslås i övrigt överensstämma med den i riket gällande lagen i detta avseende.

Ifrågavarande landskapslag om investeringskrediter skulle giva landskapsstyrelsen möjligheter att effektivare än hittills främja i lagen berörda näringar. Detta skulle naturligtvis i första hand gälla skärgårdskommunerna, för vilka medel ur landskapets ordinarie budget kan användas. Inom andra delar av landskapet skulle företag främjas dels med stöd av lagförslagets 1 § 3mom. och dels med användande av medel ur enskilda budgeten. De sistnämnda förhållandena skulle dock gälla till dess lagen om främjande av utvecklingsområdenas ekonomi ändrats så, att hela landskapet såsom en enhetlig ekonomisk region förklaras vara ett utvecklingsområde.

Med hänsyn till ovan anförda får landskapsstyrelsen vördsamt föreläggga Landstinget till antagande nedanstående

L a n d s k a p s l a g

om investeringskrediter för utvecklingsområdenas industri samt vissa andra näringsgrenar.

I enlighet med Ålands landstings beslut stadgas:

1 §.

För utvecklande, utvidgande och grundande av industri, arbetsrörelse, företag i turistbranschen, pälsdjursuppfödning, fiskodling och trädgårds-

odling samt annan produktiv eller därmed jämförlig verksamhet, som direkt främjar dessas utveckling inom de utvecklingsområden i landskapet, som avses i lagen den 15 april 1966 om främjande av utvecklingsområdenas ekonomi (FFS 243/66), må medel ur landskapets ordinarie inkomst- och utgiftsstat på sätt i denna lag stadgas användas för att främja kreditupptagningen för finansiering av investeringar och för att bereda lättnad ifråga om villkoren för sådan kredit.

Landskapsstyrelsen må inom ramen för i inkomst- och utgiftsstaten för landskapets enskilda medel anvisade belopp använda medel på sätt i denna lag stadgas förutom inom landskapets utvecklingsområden, jämväl för att främja företag, som grundas eller finnes utanför de nämnda områdena.

Denna lag må i undantagsfall med användande av i 1 mom. avsedda medel tillämpas på företag, som grundas eller finnes utanför de i 1 mom. avsedda utvecklingsområdena i landskapet, såframt företaget är beläget på en ort, vars ekonomiska förhållanden äro jämförliga med förhållandena inom utvecklingsområdena.

Kredit, ifråga om vars villkor lättnad beredes med stöd av denna lag, benämnes investeringskredit.

Denna lag tillämpas icke på sådana näringar, som avses i 11 § 2 mom. 10 punkten självstyrelselagen för Åland.

2 §.

Investeringskredit må användas för uppförande av byggnader samt för anskaffning av maskiner eller andra anläggningstillgångar. Såvitt fråga är om utvidgning av företag eller om förnyelse av sådant företags maskiner eller andra anläggningstillgångar, må kredit beviljas endast om en väsentlig ökning av företagets produktionsförmåga, produktionens förädlingsgrad eller företagets tjänster uppnås genom investeringen.

Investeringskreditens belopp må uppgå till högst 50 procent eller, då i 1 § 2 mom. avsedda medel användas, till 75 procent av totalbeloppet av i 1 mom. avsedda byggnads- och anskaffningskostnader.

3 §.

Investeringskrediter må beviljas av affärsbanker, sparbanker, andelskassor, hypoteksbanker, Andelskassornas central Ab, postsparbanken, folkpensionsanstalten och försäkringsanstalterna samt av Teollistamisrahasto Oy och Matkailun Kehitysrahasto Oy benämnda bolag, för vilka i denna lag användes den gemensamma benämningen kreditanstalt.

4 §.

Den årliga ränta, som på investeringskredit skall uppbäras hos gäldenären, må icke understiga 5 procent, och kreditens återbetalningstid må icke överstiga 20 år.

Med användande av i 1 § 2 mom. avsedda medel må den årliga räntan för investeringskredit nedsättas till 3 procent.

5 §.

Landskapsstyrelsen besluter inom ramen för av landstinget anvisade medel på ansökan, vilka hos kreditanstalterna sökta krediter som godkännas såsom investeringskrediter. Landskapsstyrelsen fastställer även storleken av den ränta, som skall uppbäras på investeringskredit hos gäldenären, samt övriga lånevillkor.

Då landskapsstyrelsen godkänner kredit såsom investeringskredit, skall avseende fästas vid investeringens företagsekonomiska lönsamhet samt de ekonomiska förutsättningarna för företagets verksamhet och dess utvecklingsduglighet samt, vid fastställandet av villkoren för investeringskrediten, även vid företagets förläggningsort, vid dess allmänna inverkan på näringslivets främjande inom området samt vid utvecklingsbehovet inom ifrågavarande näringsgren.

6 §.

Angående upptagande av utländskt lån för investeringskredit skall gälla vad därom i riket är stadgat.

Landskapsstyrelsen äger befogenhet att på föreskrivna villkor på landskapets vägnar:

1) ställa garanti för återbetalningen av ovan i 1 mom. avsedd utländsk kredit utan att kräva motsäkerhet, vilken garanti kan givas även i form av proprieborgen;

2) lämna förbindelse att ersätta skada, som kreditanstalt i samband med återbetalningen av utländsk kredit, som den upptagit för ovan i 1 mom. avsett ändamål, kan ådraga sig genom förlust till följd av eventuell förändring av i valuternas internationella grundvärden; samt

3) besluta, att av utländsk kreditgivare debiterade, med kreditanskaffningen sammanhängande kostnader helt eller delvis skola ur landskapsmedel ersättas den kreditanstalt, som upptagit krediten.

I 2 mom. avsedda garantier och förbindelser må samtidigt gälla för krediter till ett nominellt värde av högst 1.000.000 mark. Beloppet av dessa krediter beräknas enligt den officiella försäljningskursen vid den tidpunkt, då garantin eller förbindelsen gavs.

Vad i denna paragraf är stadgat gäller icke sådan investeringskredit, för vilken i 1 § 2 mom. avsedda medel användas.

7 §.

För investeringskredit betalar landskapet till kreditanstalt i räntegottgörelse ett belopp, som motsvarar skillnaden mellan den ränta landets två största affärsbanker vid ifrågavarande tidpunkt erlägga till allmän-

heten för depositioner med sex månaders uppsägningstid, ökad med ett av landskapsstyrelsen fastställt belopp, likväl med högst tre procentenheter, och den ränta, som enligt landskapsstyrelsens beslut skall uppbäras hos gäldenären.

Ifråga om investeringskrediter, som beviljats ur medel, vilka anskaffats av kreditanstalt genom ovan i 6 § avsedd utländsk kredit, betalas dock, med avvikelse från stadgandet i 1 mom., i räntegottgörelse ett av landskapsstyrelsen fastställt belopp, som tillsammans med den ränta, som skall uppbäras hos gäldenären, med högst 0,5 procentenheter må överstiga räntan enligt de verkliga räntekostnader kreditanstalten fått vidkännas för den utländska krediten.

Om kreditanstalt hos sina gäldenärer allmänt uppbär indexgottgörelse eller tilläggsränta, som är avsedd att utgöra indexförhöjning, må landskapet för andra investeringskrediter än sådana, som beviljats ur medel, vilka anskaffats genom utländsk kredit, till kreditanstalten betala indexgottgörelse enligt de grunder denna allmänt tillämpar eller tilläggsränta enligt i landskapsförordning närmare stadgade grunder.

8 §.

Kreditanstalt skall övervaka, att av anstalten beviljade investeringskrediter användas för det ändamål, som är angivet i kreditbeslutet, samt i överensstämmelse med denna lag och med stöd därav givna föreskrifter. Kreditanstalt och investeringskredittagare äro skyldiga att lämna landskapsstyelsen eller av landskapsstyrelsen bemyndigade personer de uppgifter, som erfordras för konstaterande av, huruvida lånevillkoren iakttagits, samt uppgifter, med ledning av vilka investeringarnas inverkan på sysselsättningen och näringslivets utveckling inom landskapet kan bedömas.

9 §.

Har låntagare använt investeringskredit för annat ändamål än det, för vilket den beviljats, eller har han i sin ansökan om kredit lämnat väsentligt oriktig uppgift, eller hemlighållit omständighet av väsentlig betydelse för beviljande av krediten eller vägrat lämna i 8 § avsedda uppgifter, skall landskapsstyrelsen förklara de för investeringskrediten gällande lättnaderna förverkade. Investeringskredittagaren skall härvid till landskapet erlägga den räntegottgörelse och övrig i denna lag stadgad ersättning, som landskapet betalat för krediten, räknat från den dag krediten lyftes, samt dessutom straffränta, beräknad enligt två procent per år på kreditbeloppet, räknat från samma dag.

10 §.

För beviljande av investeringskrediter upptagna inhemska obligationslån och sådana utländska krediter, för vilka landskapsstyrelsen lämnat i

6 § avsedd garanti eller förbindelse, skola icke i fråga om i banklagen av den 17 mars 1933 (FFS 87/33) avsedd kreditanstalt hänföras till kreditanstaltens i lagens 7 §, sådan den lyder i lagen den 28 juni 1958 (FFS 277/58), avsedda förbindelser. Medel, som Sparbankernas Central-Aktie-Bank av dylika och andra medel utlå at åt sparbanker för beviljande av investeringskrediter, skola icke heller hänföras till sparbanks i 32 § 2 mom. lagen den 17 juli 1931 om sparbanker, sådant detta lagrum lyder i lagen den 27 januari 1939 (FFS 25/39), avsedda krediter, Den i 26 § 1 mom. 5 punkten lagen om sparbanker (FFS 25/39) stadgade inskränkningen utgör icke heller hinder för utgivning av nämnda medel som lån, och stadgandet i 27 § 3 mom. av sagda lag (FFS 25/39) gäller icke investeringskrediter.

Vad i 1 mom. är stadgat gäller icke investeringskredit, som beviljats med stöd av 1 § 2 mom.

11 §.

Den som olovligen yppar, vad han vid handläggningen av i denna lag avsedda ärenden erfarit om enskild persons eller sammanslutnings ekonomiska ställning eller affärs- eller yrkeshemligheter, straffas med böter, såframt ej strängare straff är stadgat i annan lag.

Åtal för ovan i 1 mom. nämnt brott må icke väckas av allmän åklagare, med mindre målsäganden anmält brottet till åtal.

12 §.

Av landskapsstyrelsen med stöd av denna lag givet beslut såvitt angår i denna lag avsedd användning av i ordinarie inkomst- och utgiftsstaten upptagna medel, må,med undantag av beslut som avses i 9 §, icke överklagas genom besvär enligt lagen den 24 mars 1950 om ändringssökande i förvaltningsärenden (FFS 154/50).

Oaktat besvär anförts, må i 9 § avsett beslut omedelbart gå i verkställighet.

13 §.

Närmare stadganden angående verkställigheten och tillämpningen av denna lag utfärdas genom landskapsförordning.

14 §.

Denna lag tillämpas på investeringskrediter, som beviljas under åren 1967-1970.

Då i 1 § 2 mom. avsedda medel användas, må räntegottgörelsen begränsas till att gälla endast 5 år, oaktat lånetiden för krediten överstiger denna tid.

Mariehamn, den 10 mars 1967.

På landskapsstyrelsens vägnar:

Lantråd Hugo Johansson

Lagberedningssekreterare Sune Carlsson.

Bil.

Fördelningen av räntekostnaderna enligt olika alternativ vid stödåtgärder enligt LL om investeringskrediter.

U-område	Räntesats(8%)	Totalbeloppet av godkända krediter alt.1 300.000	alt.2 500.000	alt.3 1.000.000	alt.4 1.500.000
		Räntekostnader i mk			
I.Ordinarie medel	3%	9.000	15.000	30.000	45.000
a)Låntagaren	5%	15.000	25.000	50.000	75.000
b)Låntagaren	3%	9.000	15.000	30.000	45.000
Enskilda medel	2%	6.000	10.000	20.000	30.000
Icke u-område.					
II.Ordinarie medel		endast undantagsfall, § 1^3; då som under I			
III.a)Låntagaren	5%	15.000	25.000	50.000	75.000
Enskilda medel	3%	9.000	15.000	30.000	45.000
b)Låntagaren	3%	9.000	15.000	30.000	45.000
Enskilda medel	5%	15.000	25.000	50.000	75.000
Enskilda medel.					
Årligt anslagsbehov max.		15.000	25.000	50.000	75.000
Sammanlagt under lagens giltighetstid och därefter begränsat till 4 år med minskning 1/10 årligen max.		105.000	175.000	350.000	525.000